

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiiți.” (Romani 12, 12)

Anul II (2021) • Nr. 11 (16) • 28 Martie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne păzim de duhul cel rău!

Sfântul Grigorie cel Mare

„Există un alt lup care neîncetat, în fiecare zi, risipește mințile și nu trupurile. Acesta este duhul cel rău care rățăcește atacând țarcurile credincioșilor, căutând moartea sufletelor. Când diavolul ucide credințioșii prin ispite, el este ca un lup care risipește oile.”

Învățăm dinilde

Greutatea păcatelor

Trecând prin sat, un preot s-a întâlnit cu un enoriaș care nu prea venea la biserică. Oprindu-l, i-a spus:

– Fiule, de ce nu ai venit ieri la slujbă? Ai avut vreun necaz, pot să te ajut cu ceva?

– Părinte, nu am avut vreme, m-am luat cu una, cu alta și...

– Vai, fiule, nu se poate să nu-ți faci timp să vii în biserică, să aprinzi o lumânare și să spui o rugăciune! Dacă tu nu te gândești la Dumnezeu și nu cauți ajutorul Său, cum ai vrea să-ți poarte El de grijă? Orice probleme ai avea, chiar dacă nu le poți rezolva singur, chiar dacă nimeni nu ar fi în stare să te ajute, Dumnezeu poate. El îți dă sănătate, liniște și spor în casă. Dacă faci păcate, însă, mai meriți tu ajutorul Său?

– Dar, părinte, ce păcate am eu? zise omul cu nedumerire. Nu am decât păcate mici. Sunt acestea atât de grave?

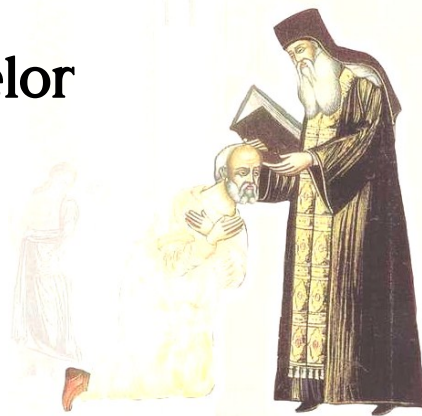
– Fiule, i-a mai spus preotul, orice păcat este grav, fiindcă păcatul, oricât de mic, îți strecoară în suflet răutate. Poate nu par păcatele tale prea mari, dar, ia adu-ți aminte, ieri a plouat?

– Da, părinte, a plouat ceva, dar nu prea mult.

– Și azi, de ce ai putut să ieși din casă?

– Ei, părinte, pentru că de dimineață a ieșit soarele și pământul s-a uscat repede.

– Păi, vezi, fiule? Anul trecut ții minte când au fost inundațiile? A plouat trei zile în șir. Am mai putut noi să ieșim

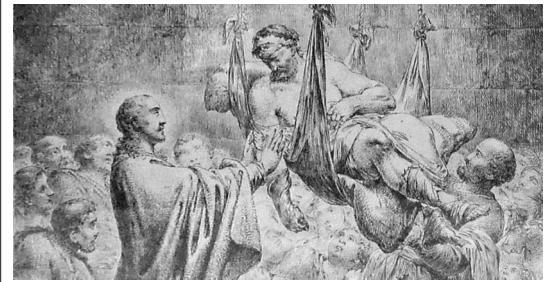
atunci din case? Păcatul, fiule, este la fel ca picătura de apă. Așa mică, ai impresia că nici nu-ți poate face rău. Dacă ai ceva păcate, dar cauți să le îndrepti prin căința și bunătate, prin rugăciune în Sfânta Biserică, atunci imediat apare dragostea Domnului, care aduce iar liniște sufletului, la fel ca și căldura și lumina soarelui, după o zi cu ploaie. Dar, atunci când ploile se adună și curg unele după altele, când mii și mii de picături, ce par fără putere, se strâng laolaltă, atunci nimic nu le mai poate sta în cale. Tot astfel, dacă se adună păcate peste păcate în sufletele noastre, nu le mai putem sta în cale și devenim tot mai răi și mai egoști.

Intră în Biserică, fiule, cât mai des. Roagă-te și închină-te în fața icoanelor și, atunci, sufletul tău nu va fi chinuit de greutatea păcatelor și viața ta va fi un exemplu pentru cei din jur.

„Nu se poate ca Dumnezeu să nu asculte rugăciunile omului, dacă omul ascultă poruncile Domnului.”

DUMINICA
2
DIN POST

Vindecarea slăbănogului
din Capernaum

Dacă în prima duminică din post, a Ortodoxiei, am vorbit despre legătura omului cu Dumnezeu, accentuând că Ortodoxia este cunoaștere într-adevăr a adevăratului Dumnezeu (Psalmul 144, 18), în această duminică vedem cum Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat cunoaște cele ale oamenilor, chiar dacă acestea ar fi ascunse.

Capernaumul devine scena unei întâmplări minunate - **vindecarea slăbănogului**. Credința celor patru prieteni devine invitație sau provocare în vederea vindecării.

Credința și gândurile noastre sunt cele care generează în om starea de curăție sau de păcătoșenie. Referitor la gânduri, merită menționat aici un proverb, și anume - **Cum îți sunt gândurile așa îți este și viața**. Acesta este adevărul, dar ne întrebăm, oare de ce este așa? Pentru că gândurile sunt ca semințele, lucruri mici, mărunte chiar, care pot germina lucruri mari, impunătoare și importante. Iar cultura laică vine ca să întărească acest adevăr: „Trecut și viitor e în sufletul meu, ca pădurea într-un sămbure de ghindă, și infinitul asemenea, ca reflectarea cerului înstelat într-un strop de rouă” (Mihai Eminescu, *Sărmanul Dionis*). Viața noastră duhovnicească depinde în mare măsură de gândurile pe care le avem și cu care ne însoțim, fapt care l-a făcut pe părintele Teofil Părăian să insiste asupra expresiei **gânduri bune pentru gânduri bune**.

Referitor la păcate, vedem că Hristos în Evanghelie ne este prezentat ca unul care cunoaște păcatele. Și oamenii văd păcatele, uneori devenind chiar aspri judecători ai celor pe care îi credem păcătoși, dar important este să ne vedem propriile păcate, și nu pe ale altora. A ne vedea păcatele e lucru mare, ne apropie și ne face asemănători cu Dumnezeu cel Atoateștiutor. Această vedere a păcatelor se face ca un pas necesar înainte de a ne scăpa de ele prin sigura cale existență, anume **spovedania**. În această sfântă taină Hristos ne iartă păcatele și ne ia povara lor, El fiind „Cel ce ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29).

...pentru cea de-a treia săptămână a Postului Mare

Sfântul Nicolae Velimirovici

„Fie ca inima ta să nu pizmuiască pre cei păcătoși, mai bine fii mereu în frica Domnului.”
(Pilde 23, 17)

1 Ești om botezat, adică curățit de ne-curăția dintru început și plivit de buruiana cea străveche. Necurăția cea dintru început și buruiana cea străveche au izvorât din păcatul cel dintru început și străvechi al strămoșilor. Oare prețuiești cum se cuvine mila și prea-marele dar ce ți s-a dat prin botez?

2 Dintr-o cocină murdară, botezul a făcut din tine Biserică. Așadar, ce invidie poți avea oare în inimă față de cei ce preschimbă iarăși o dumnezeiască Biserică în cocină murdară? Inima ta să nu invidieze pe cei păcătoși.

3 Sau dacă cuiva i se curăță, luminează, tămâiază și împodobește casa; și acesta, în loc să țină casa sa în astfel de rânduială, ia lopata și aruncă peste uși și ferestre toată necurăția – îl vei invidia, oare, sau îl vei plânge?

4 Insuși Domnul Dumnezeu a curățit prin botez pe tot omul botezat. Frica ar trebui să te cuprindă în fața acestui gând, frica lui Dumnezeu, care a venit pentru a spăla, lumina, renaște și mântui pe oameni.

5 Precum curg lacrimile din pricina unei mari tristeți, dar și din pricina unei mari bucurii, așa și frica îl cuprinde pe om din pricina unei mari răutăți, dar și din pricina unei mari jertfe. Dumnezeu S-a arătat în Hristos ca o slu-

gă pentru a curăți casa ta, pentru a preschimba cocina în Biserica din inima ta. Oare nu te cuprinde frica de atâta smerenie a Împăratului Împărăților? Și oare nu te cuprinde frica când vezi pe omul botezat când păcătuiește? Cu adevărat, nu este ceva mai nebunesc decât a invidia pe păcătos. Nebunie e și a-l invidia pe cel drept, mare nebunie – dar a-l invidia pe păcătos e cel mai nebunesc lucru.

6 Ce este păcătosul? Este un sinucigaș inconștient. Este un om ca orice om, care își dorește viața, însă neîncetat agonisește moarte întru sine. Sau: este un om care își dorește sănătate, dar neîncetat ia otravă. Oare îl vei invidia?

7 Dacă îl invidiezi pe păcătos, care aleargă după umbrele trecătoare ale acestei lumi, îi ești tovarăș în nebunie. El este nebun pentru că vrea să prindă ceea ce nu poate cuprinde, iar tu pentru că, cu invidia, îi otrăvești inima. Dacă îți pare rău pentru el și îl îndrepti, îi faci bine și ție și lui, îți întărești inima ta, iar pe a lui o vindecă.

8 O legendă pomenește de doi vecini bogăți. Unul pățimea din pricina iubirii de arginți, iar celălalt din invidie pentru primul. Amândoi au murit în aceeași zi. Prietenii lor s-au sfădit care dintre cei doi era mai bun. Ca să sfârșească cearta, ei s-au hotărât să deschidă cele două trupuri și să scoată inimile celor doi – și după inimă să-i prețuiască. La cel iubitor de arginți au găsit o piatră în loc de inimă, iar la cel invidios au

găsit un șarpe în loc de inimă. Șarpele a sărit și s-a ascuns sub acea piatră. O, fratele meu, inima ta să nu-i invidieze pe cei păcătoși! Invidia este un șarpe care se hrănește cu inima ta.

9 În această a treia săptămână a Postului Mare, lărgește-ți inima, ca să iasă toată invidia. Știi cum le grăiește Corinthenilor preaințeleptul Pavel: „Gura noastră s-a deschis către voi, corintheni, inima noastră s-a lărgit” (2 Corinteni 6, 11). Unde este invidie, gura se strânge și nu vrea să grăiască aproapelui, iar inima se strânge, se contractă și se împuținează.

10 Gândește-te, oare cu câte mii s-ar împuțina răutățile din patria ta dacă ar pieri invidia dintre oameni? Și cât s-ar împuțina certurile și iubirea de sine? Și cât s-ar împuțina răscoalele și războaiele și vărsările de sânge și urăciunea? – Doar de nu ar fi invidia!

11 Ai grijă să nu te înșeli. Invidia nu se înfățișează sub numele ei adevărat. Curvia se ascunde sub numele dragostei, iubirea de arginți sub numele chiverniselii, jocurile de noroc sub numele divertismentului, beția sub numele iubirii de prieteni, iar invidia sub numele dreptății și egalității. Și în tine însuși invidia se înfățișează ca o revoltă împotriva nedreptății și inegalității. O, fiul meu, ai grijă să nu te înșeli. Tot tâlharul ce vine la ușă strigă: *Eu sunt binefăcătorul și prietenul tău. Păzește-te să nu te înșele glăsuirea lui și nu deschide ușa ta.*

(din lucrarea „Inima în Marele Post”)

Pe urmele sfinților

De la desfrânare, pe culmile sfințeniei

Traditia Bisericii ne îndeamnă să ne amintim peste câteva zile de **Sfânta Maria Egipteanca**. Pomenită în fiecare an pe **1 aprilie**, dar și în **duminica a cincea din Postul Mare**, această sfântă femeie nevoitoare, ascetă, care a petrecut mulți ani în pustie și s-a învrednicit de darul facerii de minuni, este un model de pocăință, dar și o mărturie a faptului că o viață greșită poate fi îndreptată. **Cuvintele părintelui Rafail Noica** vin să întărească această mărturie:

„Bănuiesc și nădăjduiesc că toți cunoașteți această viață, a Mariei Egipteanca. La noi în mănăstire și cred că în toate mănăstirile – și poate și în parohii – se citește această viață în

săptămâna a cincea a Marelui Post. Maria Egipteanca, o tânără destrăbălată care 17 ani a cutreierat în curvie străzile Alexandriei și care-și pierduse fecioria la 12 ani... deci de la 12 ani până la 29 de ani a trăit în destrăbălare. Ajunge, tot pentru destrăbălări, în Ierusalim, apoi în biserica unde se înalță Sfânta Cruce a Mântuitorului – era în veacul al cincilea – și voia din curiozitate să intre și ea în biserică, să vadă lemnul Crucii, și-o putere nevăzută o oprea, până când a înțeles că era vorba de... viața ei care o „divorț” de Dumnezeu și de cele dumnezeiești. Uitați-vă la **rugăciunea ei simplă**, dar uimitor de... «teologică», pentru una care a trăit în curvie de la 12 ani, timp de 17 ani. Ce teologie a învățat

ea în acei 17 ani? Dar în cei 12 ani, ce teologie ar fi putut avea?

E uimitor, în simplitatea ei, ce conținut teologic simplu – hai să zicem chiar primitiv – dar lucrător! Fiindcă în acea gândire teologică a ei, ea își amintea că **«deși eu sunt păcătoasă, Fiul tău (se ruga la icoana Maicii Domnului) a venit pentru noi, păcătoșii, să ne mântuiască»**. Și conținutul teologic al rugăciunii ei a fost lucrător, iar când a încercat din nou să intre în biserică – cum mărturisește povestirea – acea putere care o oprea, acuma parcă o ajuta.

S-a închinat lemnului Crucii, s-a dus înapoi la icoana Maicii Domnului, unde făgăduise de acum să-și schimbe viața, și – acum tot de la Maica Domnului cere călăuzire – «ce să fac?» –, și-aude un glas, ca să meargă în pustie.

47 de ani a rămas în pustie, și-ar fi murit necunoscută, dacă Pronia lui Dumnezeu nu l-ar fi trimis pe marele Zosima ca s-o vadă la sfârșitul vieții ei și să primim și să putem și noi citi spovedania vieții ei deosebit de ziditoare.”